

[Trier.]

paa dette Punkt som paa saa mange andre har været alt for moderat, og jeg vil gerne have Lov til at haabe, at vi i Udvalget kan blive enige om at give ham Bemyndigelse til gennem kgl. Anordning at udvide Antallet af de Sygdomme, der falder ind under Begrebet Erhvervs sygdomme. Det er naturligt, at man har taget dem med, der allerede er taget med, men der bør tages endnu flere med; jeg skal bl. a. nævne en Række Tilfælde af Eksem: Olieeksem, Cementeksem og lignende, hvoraf nogle er af den Art, at hvis en Mand er blevet angrebet af det, kan han ingen Sinde mere tage fat paa vedkommende Arbejde — Olie, Cement o. s. v. — uden atter at faa dette højst generende Eksem.

Jeg er altsaa enig i, at det er rimeligt at begynde, saaledes som Ministeren har begyndt, men jeg vilde meget ønske, at Ministeren faar Bemyndigelse til efter Indstilling fra Sundhedsstyrelsen og Arbejdersforsikrings-Raadet at udvide Antallet af de Sygdomme, der regnes for Erhvervs sygdomme, fordi der ikke er nogen logisk Begrundelse for at undtage visse af disse Sygdomme. Finder Ministeren, at Forholdet ikke er tilstrækkelig videnskabeligt klarlagt, udsteder han *ikke* den kongelige Anordning, men ligger det tilstrækkelig klart, at f. Eks. et Eksem skyldes Arbejde i Oliefabrikker, Cementfabrikker, eller hvad det nu kan være, kan der ikke være nogen Betænkelighed ved, at Ministeren har Bemyndigelse til at udstede en saadan kongelig Anordning.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger om Erstatningens Størrelse. Jeg beklager, at det ærede Medlem Hr. Krag i sin Bedømmelse af Erstatningens Størrelse ikke saa paa Lovforslaget som det, det er: Forslag til en Lov, der skal gælde ud i Fremtiden, og saa paa, om det nu var den rigtige Erstatning, der var stillet Forslag om, men kun drog en Sammenligning med den Nedskæring, der blev foretaget i 1927. Jeg maa atter her sige om den højtærede Minister, at han er en moderat Mand, og han skal ogsaa med Hensyn til Erstatningens Størrelse være moderat, men jeg kan ikke nægte, at jeg vilde ønske, han paa visse Punkter var gaaet videre.

Naar det ærede Medlem Hr. Krag overfor Forslaget om, at den 15 pCt.s Nedsættelse af Erstatningen skal falde bort, aabent siger, at det er der ikke den ringeste Anledning til, gør han det lidt svært for sig selv, for saa ligger det uhyre nær for os andre at sige dertil: Saa var der ikke i 1927 ringeste

Anledning til den Nedskæring af Ulykkesforsikringen paa maa og faa, som da blev foretaget. Og dette skal jeg søge at verificere.

Det skulde være til Gavn for Erhvervene, sagde man. Men hvad betød da den 15 pCt.s Nedsættelse? Hvis Udgifterne var 10 Mill. Kr., betød Nedskæringen 1½ Mill. Kr., og da der er 750 000—800 000 Helarbejdere, vilde det sige 2 Kr. pr. Helarbejder om Aaret. Skal vi være flotte og sige, at det var 20 Ø. pr. Maaned og altsaa pr. Arbejdsdag adskilligt under 1 Ø.; og hvad vilde det blive pr. Arbejdstime? Ja, det vilde altsaa blive under 1/8 Ø.

Det var det, som Arbejdsgivernes Lønudbetaling blev lettet med ved denne Nedskæring. Ingen kan med nogen som helst Ret paastaa, at en Nedsættelse af Timelønnen med gennemsnitlig 1/8 Ø. har reddet den danske Industri eller det danske Erhvervsliv. Nej, det, der skete i 1927, var en Nedskæring paa maa og faa uden nogen som helst Undersøgelse af, om den vilde hjælpe, og hvorledes den ramte. Derfor er jeg helt enig med den højtærede Minister i, at han har set bort fra disse 15 pCt.

Men jeg vil ikke rejse Spørgsmaalet om de 15 pCt., jeg vil derimod spørge, om den Erstatning, der nu foreslaas, er passende, for hvis den er det, synes jeg, vi skal springe 1927 over. Altsaa: Er Erstatningen passende?

Jeg beder atter ærede Medlemmer erindre, at vi taler om en Blanding af en social Ulykkesforsikringslov og en Erstatningslov. Hvis Erstatningen skulde være fuld Erstatning, var den ganske uforvarlig ringe. Det viser sig jo Gang paa Gang, at i de forholdsvis faa Retssager, som, efter at der har været betalt Ulykkesforsikring, rejses mod Arbejdsgiverne, og hvor der har været særlig grov retsstridig Skadetilføjelse, yder Retterne i Almindelighed op mod det dobbelte af det Beløb, som Ulykkesforsikringsloven byder.

Men kan man saa ikke komme til, at Erstatningerne er for store, saaledes som det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven har sagt, idet han henviste til, at de var noget rigeligere her end i den anden sociale Lovgivning? Det er rigtigt, men det skal de ogsaa være, set fra Erstatningssynspunktet. Vi har i Virkeligheden sagt: Disse sociale Udgifter lægger vi paa Arbejdsgiverne, fordi Ulykkerne er indtraadt ved den Risiko, Manden er udsat for under Arbejdet hos Arbejdsgiveren, og der maa sættes en rigelig Erstatning, for det første ud fra Erstatningssynspunktet og for det andet for at sikre, at vedkommende ikke paa Grund af Ulykkes-